

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 623/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. októbra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcu Lajosa Mészároša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Dušan Divko, advokát, spol. s r. o., Šoltésovej 346/1, Považská Bystrica, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Dušan Divko, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 36 písm. a) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5 CoPr 1/2016-154 z 13. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Dušan Divko, advokát, spol. s r. o., Šoltésovej 346/1, Považská Bystrica, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Dušan

Divko, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 36 písm. a) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a čl. 51 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 CoPr 1/2016-154 z 13. apríla 2016.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Ja, sťažovateľka som podala žalobu na Okresný súd Považská Bystrica o náhradu mzdy vo výške 2.360,18 € a to na tom skutkovom základe, že som bola menovaná do funkcie riaditeľky ZŠ [REDAKOVANÉ], na základe dekrétu obce [REDAKOVANÉ] č. 469/2012-QA3-10 zo dňa 19. 06. 2012 a to od 01. 07. 2012 na funkčné obdobie 5 rokov. Tento dekrét nebol zmenený a odvolaná z funkcie riaditeľky ZŠ [REDAKOVANÉ] som bola až 31. 03. 2015 starostkou Obce [REDAKOVANÉ] v súlade s § 3 ods. 7 písm. d/ zákona č. 596/2003.

Následne mi starostka Obce [REDAKOVANÉ] doručila oznámenie, že som od 01. 01. 2014 menovaná za riaditeľku ZŠ a MŠ [REDAKOVANÉ], ktorá bola zaradená do siete škôl Ministerstvom školstva SR Bratislava. Ja som jej oznámila, že tento postup je neplatný, odporujúci zákonu keďže ZŠ a MŠ [REDAKOVANÉ] právne nevznikla, nemôže mať ani riaditeľa ako štatutárny orgán.

Okresný súd Považská Bystrica môj nárok zamietol s tým, že mal preukázané, že som od 01. 01. 2014 vykonávala na základe poverenia funkciu riaditeľky ZŠ a MŠ [REDAKOVANÉ] a že táto škola vznikla splynutím bývalej ZŠ [REDAKOVANÉ] a MŠ [REDAKOVANÉ] a že obecné zastupiteľstvo schválilo vyradenie ZŠ [REDAKOVANÉ] a MŠ [REDAKOVANÉ] zo siete škôl a školských zariadení a že takto vznikol nový právny subjekt dňa 01. 01. 2014.

Toto rozhodnutie Okresného súdu Považská Bystrica som považovala za arbitrárne, podala som proti nemu odvolanie a odvolací súd v Trenčíne rozsudkom 5 CoPr1/2016-154 zo dňa 13. 04. 2016 v celom rozsahu potvrdil prvostupňové rozhodnutie.“

Sťažovateľka ďalej v odôvodnení svojej sťažnosti uvádza ďalšie skutočnosti týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia vzniku a zániku právnickej osoby (Základná škola [REDAKOVANÉ]) a nevydania, resp. následne vydania všeobecne záväzného nariadenia obce [REDAKOVANÉ] 6. februára 2015, ktoré podľa nej svedčia o porušení jej označených základných práv a na základe týchto skutočností dospieva k tomuto záveru:

„Z vyššie uvedených listinných dôkazov je teda nesporné, že som nemohla vykonávať v období od 01. 01. 2014 do 31. 03. 2015 žiadnu funkciu riaditeľky Základnej školy s Materskou školou [REDACTED], keďže takýto subjekt právne v tomto čase neexistoval a neexistovala som ja, ako štatutárny zástupca neexistujúcej právnickej osoby. Preto platové dekréty, ktoré mi starostka obce na túto funkciu zasielala sú právne absolútne neplatné, pretože ja som mala platný platový dekrét riaditeľky Základnej školy [REDACTED], ktorý nebol zmenený ani zrušený a preto som dôvodne požadovala plat za výkon funkcie riaditeľky Základnej školy [REDACTED]... na základe dekrétu Obce [REDACTED] č.j. 469/2012-QA3-10 zo dňa 19. 06. 2012. Preto odôvodnenie odvolacieho súdu, že sa stotožnil s dôvodmi prvostupňového súdu, ktorý na str. 14 konštatuje, že prihliadol na tú skutočnosť, že od 01. 01. 2014 v sieti škôl je zapísaná ZŠ a MŠ [REDACTED] a nie ZŠ [REDACTED], že aj keď zrušenie a zriadenie malo byť realizované VZN, že to neznamena následok neplatnosti pokiaľ je to inou formou. Tento právny názor si odvolací súd tiež osvojil, pritom nejde o neplatnosť právneho úkonu, ale ide o absenciu rozhodnutia v správnom konaní, ktoré musí byť právoplatné a vykonateľné a ktoré tu chýbalo o zrušení ZŠ a o zriadení ZŠ s MŠ. Dokonca prvostupňový súd tvrdí, že od 01. 01. 2014 som vykonávala funkciu riaditeľky ZŠ a MŠ [REDACTED] a že som už nevystupovala ako riaditeľka ZŠ [REDACTED], ale ako riaditeľka nového subjektu. Ide o arbitrárne, právne nezdôvodnené odôvodnenie a teda právne nesprávne.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a aby vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľky [REDACTED], ako navrhovateľky, vyplývajúce z čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a/, čl. 20 ods.1, čl. 36 písm. a/, čl. 46 ods. 1 a čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu Trenčín zo dňa 13. 04. 2016, ktorý nadobudol právoplatnosť 03. 05. 2016 bolo porušené.

2. Rozsudok Krajského súdu Trenčín 5 CoPr1/2016-154 zo dňa 13. 04. 2016, ktorý nadobudol právoplatnosť 03. 05. 2016 sa podľa č. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa § 56 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. *Krajský súd v Trenčíne je povinný zaplatiť sťažovateľke finančné zadostučinenie vo výške 2.000,- €.*

4. *Krajský súd v Trenčíne je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania pred Ústavným súdom SR vo výške 263,59 E do 30 dní od doručenia nálezu.*“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 5 CoPr 1/2016-154 z 13. apríla 2016

Sťažovateľka odôvodňuje porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (podobne ako v podanom odvolaní proti zamietajúcemu rozsudku

okresného súdu) rozsudkom krajského súdu č. k. 5 CoPr 1/2016-154 z 13. apríla 2016 tým, že krajský súd

- svojím postupom odňal sťažovateľke základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy,

- nepreskúmal postup prvostupňového súdu, rozhodnutie ktorého vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu, t. j. Občianskeho súdneho poriadku),

a preto je napadnutý rozsudok krajského súdu arbitrárny, porušujúci jej označené základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

K sťažovateľkou namietanej neodôvodnenosti a nesprávnosti napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd poznamenáva, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

V súvislosti s námietkou sťažovateľky ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd

zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

V rozsudku krajského súdu č. k. 5 CoPr 1/2016-154 z 13. apríla 2016, ktorým tento súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, sa uvádza:

„Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O. s. p., pričom v nadväznosti na § 219 ods. 2 O. s. p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré zároveň poukazuje.

Na zdôraznenie správnosti odvolania odvolací súd dodáva, že predmetom tohto konania je nárok navrhovateľky na doplatok tarifnej mzdy za čas od 01. 01. 2014 do konca marca 2015 spolu vo výške 2.360,18 eur 5 % ročným úrokom z omeškania od 01. 04. 2015 do zaplataenia na tom skutkovom základe, že bola do funkcie riaditeľky základnej školy vymenovaná na základe menovacieho dekrétu s účinnosťou od 01. 07. 2012 na 5-ročné funkčné obdobie.

Následne na základe žiadosti zriaďovateľa, teda odporcu Ministerstvo školstva rozhodnutím zo dňa 26. 06. 2013 vyradilo zo siete škôl a školských zariadení Základnú školu [REDAKOVANÉ] a to ku dňu 31. 12. 2013. Následne zo strany obce dochádza k množstvu pochybení tak, ako správne konštatoval súd prvého stupňa z hľadiska administratívneho s tým, že následne ministerstvo školstva zaradilo do siete škôl a školských zariadení základnú školu s materskou školou, pričom na základe podnetu navrhovateľky postup obce pri rušení a zriaďovaní danej základnej školy preverovala okresná prokuratúra, ktorá zistila, že Obec [REDAKOVANÉ], teda odporca pochybil a následne na základe upozornenia prokurátora Obec [REDAKOVANÉ] napravila svoje pochybenia tým spôsobom, že vydala všeobecne záväzné nariadenie č. 1/2015, ktorým v konečnom dôsledku zrušila Základnú školu [REDAKOVANÉ] a Materskú školu [REDAKOVANÉ] a zriadila Základnú školu a Materskú školu [REDAKOVANÉ] a určila jej školský obvod. Toto všeobecne záväzné nariadenie nadobúda účinnosť dňom 05. 03. 2015.

Bez ohľadu na túto skutočnosť rovnako faktom je, že Obec [REDAKOVANÉ] ako zriaďovateľ či už pôvodnej základnej školy, alebo novozriadenej spojenej Základnej školy a Materskej školy [REDAKOVANÉ] poverila navrhovateľku výkonom funkcie riaditeľky Základnej školy s Materskou školou [REDAKOVANÉ] s účinnosťou od 01. 01. 2014 do 31. 01. 2014 a následne poverením zo dňa 29. 01. 2014 poveril navrhovateľku vykonávaním tejto funkcie bez časového obmedzenia.

Z oznámenia o výške a zložení funkčného platu odporcu zo dňa 01. 09. 2013 súd zistil, že s účinnosťou od 01. 09. 2013 odporca stanovil navrhovateľke funkčný plat spolu vo výške 1.185,50 eur, následne jej ďalším oznámením zo dňa 21. 05. 2014 jej odporca znížil funkčný plat na sumu 959,50 eur listom zo dňa 22. 09. 2014 odporca opätovne oznámil novú výšku a zloženie funkčného platu s tým, že tarifný plat po zvýšení platovej tarify zostal vo výške 814,- eur, teda spolu 916,50 eur. Tento plat patril navrhovateľke od 01. 09. 2014 do 31. 12. 2014 s tým, že listom zo dňa 08. 01. 2015 odporca opätovne

zmenil funkčný plat, pričom v oznámení o výške a zložení funkčného platu určil tarifný plat vo výške 965,50 eur vrátane príplatkov.

Podstatou sporu je teda námietka zo strany navrhovateľky, ktorá uviedla, že takto určený funkčný plat jednotlivými oznámeniami nie je správny, pretože odvolaná z funkcie riaditeľky z pôvodnej Základnej školy [REDAKOVANÉ] bola až ku dňu 31. 03. 2015 a preto do tejto doby by jej mal byť stále vyplácaný funkčný plat vo výške 1.185,50 eur.

Podľa § 118 ods. 1 Zákonníka práce zamestnávateľ je povinný poskytovať zamestnancovi za vykonanú prácu mzdu...

Preto sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v tom smere, že žaloba bola podaná dôvodne. Navrhovateľka neunesla dôkazné bremeno v tom smere, že by jej v spornom období patrilo vyšší plat ako ten, ktorý jej bol skutočne vyplatený. Faktom je, že po celý čas až do momentu zrušenia danej základnej školy pracovala ako riaditeľka základnej školy, pričom jej mzda bola upravovaná jednotlivými oznámeniami o výške a zložení funkčného platu. Toto oznámenie bolo vydávané subjektom oprávneným na vydanie takéhoto oznámenia, t. z. Obcou [REDAKOVANÉ] ako zriaďovateľom Základnej školy a Materskej školy [REDAKOVANÉ]. Mzda navrhovateľky bola upravená vydaním oznámenia o výške a zložení funkčného platu v súlade so zák. č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme. Cit. zákon zároveň upravuje výšku jednotlivých zložiek k platu zamestnanca pri výkone práce vo verejnom záujme.

Zákonník práce je základným všeobecne záväzným pracovnoprávnym predpisom. Oblasť odmeňovania upravuje tak, že určuje len minimá, ktoré sa musia dodržať u každého zamestnávateľa, na ktorého sa Zákonník práce vzťahuje. Pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone verejnej služby sa spravujú Zákonníkom práce vtedy, ak zák. č. 552/2003 Z. z. neustanovuje inak (oblasť odmeňovania je riešená osobitne v zák. č. 553/2003 Z. z.).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je potom zrejmé, že odporca ako zriaďovateľ postupoval pri vydávaní oznámení o zložení a výške funkčného platu v súlade s cit. zákonom, pričom ako vyplýva z vykonaného dokazovania všetky mzdové nároky mala navrhovateľka riadne vyplatené. Preto bol v celom rozsahu správny postup súdu prvého

stupňa, ktorý návrh ako nedôvodný zamietol s tým, že vo zvyšku odvolací súd poukazuje na odôvodnenie súdu prvého stupňa.“

Ústavný súd pri preskúmaní namietaného rozsudku krajského súdu konštatuje, že krajský súd v označenom uznesení podrobne uviedol a odôvodnil spôsob aplikácie a výkladu príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (§ 93 ods. 1, 3 a 4 OSP) so zreteľom na konkrétne konanie a rozhodol v súlade s nimi.

Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci ústavný súd zastáva názor, že napadnutý rozsudok krajského súdu nie je arbitrárny, keďže právne závery v ňom uvedené nie sú v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, ani zásadne nepopierajú účel a význam aplikovaných právnych predpisov Zákonníka práce či Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd považuje rozsudok krajského súdu za dostatočný a udržateľný aj vzhľadom na jasnosť a presvedčivosť odôvodnenia v uvedených otázkach. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom uvedeným v napadnutom rozsudku nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti tohto názoru ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť názor krajského súdu svojím vlastným.

Ústavný súd s odkazom na svoju stabilnú judikatúru napokon uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Inak povedané, obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nie je možné považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie tohto práva (I. ÚS 3/97).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 5 CoPr 1/2016-154 z 13. apríla 2016 odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec odmietnutia tejto časti sťažnosti ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že využitím zákonom ustanovených prostriedkov nápravy podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako obligatórnej podmienky prípustnosti sťažnosti podanej ústavnému súdu podľa čl. 127 ústavy sa rozumie ich riadne využitie, to znamená ich riadne uplatnenie v súlade so všetkými zákonom ustanovenými podmienkami vrátane dodržania lehoty na ich podanie (m. m. I. ÚS 48/00).

V kontexte subsidiarity svojej právomoci ústavný súd poznamenáva, že jeho úlohou nie je nahrádzať rozhodovacia činnosť všeobecných súdov, ale chrániť ústavnosť, a preto zmeškanie lehoty na podanie riadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno „konvalidovať“ podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ústavy, v ktorej sťažovateľ uplatňuje argumentáciu, ktorú mohol a mal uplatniť vo včas podanom odvolaní.

Pokiaľ sťažovateľka tvrdí, že jej krajský súd svojím postupom odňal jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, mohla sa domáhať ochrany tohto svojho práva v súlade so svojou judikatúrou podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP (platného a účinného v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu) dovolaním, a preto bol dôvod na jej odmietnutie aj z dôvodu jej neprípustnosti.

2. K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 a čl. 36 písm. a) ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a čl. 51 ods. 1 ústavy

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky, ktorá je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, obsahuje iba citácie označených článkov ústavy [čl. 20 ods. 1 a čl. 36 písm. a) ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a čl. 51 ods. 1 ústavy], ktorých porušenie namieta, bez akéhokoľvek odôvodnenia spôsobu, ktorým malo dôjsť k ich porušeniu v zmysle § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.). Vznesenie takýchto námietok podľa názoru ústavného súdu podanie sťažovateľky neobsahuje napriek tomu, že sťažovateľka svoju sťažnosť koncipovala prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu.

Ústavný súd preto konštatuje, že subjektívny názor sťažovateľky o porušení jej označených práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by umožnili prijatie takéhoto záveru aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie. Nedostatok odôvodnenia má významné procesné dôsledky.

V súvislosti s nedostatkom zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti ústavný súd poukazuje na svoju predchádzajúcu judikatúru, podľa ktorej ústavný súd nie je povinný odstraňovať nedostatky zákonom predpísaných náležitostí z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 77/08, IV. ÚS 159/2010).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené

predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 252/09, IV. ÚS 159/2010, II. ÚS 522/2014).

Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. októbra 2017